

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 491/2025-64

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a 2. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátska kancelária JUDr. Erik Schmidt, s. r. o., Račianske mýto 1/D, Bratislava, proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III, Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava Nové Mesto-západ ČVS: ORP-473/NMZ-B3-2024 z 19. júna 2024 a proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava III č. k. 1 Pn 521/24/1103-10 z 9. augusta 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. októbra 2024 (doplnenou podaním doručeným ústavnému súdu 31. októbra 2024, pozn.) domáhajú vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 40 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 2 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením povereného príslušníka okresného riaditeľstva ČVS: ORP-473/NMZ-B3-2024 z 19. júna 2024, ako aj uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 521/24/1103-10 z 9. augusta 2024. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd napadnuté uznesenia povereného príslušníka a okresnej prokuratúry zrušil a vec vrátil poverenému príslušníkovi na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovatelia zároveň navrhujú, aby ústavný súd každému z nich priznal primerané finančné zadosťučinenie 30 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením povereného príslušníka z 19. júna 2024 bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté trestné oznámenie podané sťažovateľmi pre podozrenie zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona, ku ktorému malo dôjsť na tom skutkovom základe, že neznáme osoby 26. marca 2021 na adrese [REDAKOVANÉ], v univerzitnej nemocnici aplikovali osobe [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodený“), druhú očkovaciu dávku mRNA vakcínou Comirnaty od výrobcu Pfizer/BioNTech proti COVID-19 ochoreniu, čím na štvrtý deň od aplikovania vakcíny utrpel náhlu hemoragickú cievnu mozgovú príhodu, a preto bol následne 3,5 mesiaca v predmetnej nemocnici hospitalizovaný a liečený, kde sa jeho stav viac komplikoval a odstupom času pribúdali ďalšie hemorágie a nozokomiálne infekcie baktériami, pričom nezisteným spôsobom z nedbanlivosti spôsobili 15. júla 2021 poškodenému smrť.

3. Proti tomuto uzneseniu povereného príslušníka podali sťažovatelia sťažnosť, o ktorej okresná prokuratúra rozhodla napadnutým uznesením z 9. augusta 2024 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla.

4. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti v podstatnom v zásade opakujú argumentáciu uvedenú v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu povereného príslušníka. Podľa ich názoru k porušeniu ním označených práv došlo v dôsledku nesprávneho postupu povereného príslušníka a okresnej prokuratúry pri vybavovaní nimi podaného trestného oznámenia, keďže podľa názoru sťažovateľov skutkový stav nebol náležite zistený (v dôsledku čoho bolo aj napadnuté uznesenie povereného príslušníka vydané predčasne) a zároveň sa označení porušovatelia ich práv náležite nevysporiadali s ich argumentáciou ako oznamovateľov podozrenia z naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením povereného príslušníka:

7. Vo vzťahu k sťažovateľmi napadnutému uzneseniu povereného príslušníka ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci.

8. Sťažovatelia podali proti napadnutému uzneseniu povereného príslušníka sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením. Sťažovatelia teda mali k dispozícii právny prostriedok na ochranu svojich základných práv (ktorý aj využili), o ktorom bola oprávnená rozhodnúť (a aj rozhodla) okresná prokuratúra, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením povereného príslušníka odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresnej prokuratúry:

A. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

10. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

11. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou predovšetkým zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde

k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

12. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že v rámci svojej judikatúry konštantne uvádza, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. napr. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa. Oznamovateľ vo všeobecnosti, ale ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá preto ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní (napr. IV. ÚS 180/09, III. ÚS 46/2011).

13. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresnej prokuratúry.

14. Okresná prokuratúra v napadnutom uznesení v podstatnom uviedla, že nezistila pochybenie v postupe konajúceho povereného príslušníka, pričom sa stotožnila s jeho záverom, že sťažovateľmi oznámené konanie nenaplnilo znaky skutkovej podstaty žiadneho trestného činu. Okresná prokuratúra zdôraznila, že Trestný poriadok neumožňuje začať trestné stíhanie v prípadoch, ak sa skutok „rysuje“ len v nejasných obrysoch, pričom prípadné svojvoľné vymedzenie skutku zo strany orgánov činných v trestnom konaní by bolo neprípustné a bolo by v rozpore so zákazom ľubovôle pri rozhodovaní štátnych orgánov (t. j. orgán činný v trestnom konaní nemôže najskôr „vytvoriť“ skutkové okolnosti tak, aby zodpovedali určitej právnej kvalifikácii a želaniu oznamovateľa, a potom im prispôbovať dokazovanie, ale postup musí byť opačný – určitá právna kvalifikácia musí sama vyplynúť zo zisteného konkrétneho skutkového stavu). Uvedené znamená, že aj pri vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania musí byť zistený skutkový stav v určitej kvalite – a to minimálne v rozsahu ustálenia času, miesta, spôsobu spáchania a vzniknutého následku. Podľa názoru okresnej prokuratúry poverený príslušník dostatočne a kvalifikovane opísal jednotlivé dôkazné prostriedky vykonané v priebehu preverovania podozrenia zo spáchania trestného činu, ako aj skutočnosti z nich vyplývajúce a taktiež dostatočne podrobil vykonané dôkazy právnej analýze a v súlade s § 176 a nasl. Trestného poriadku uviedol právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti. Nad rámec napadnutého uznesenia povereného príslušníka okresná prokuratúra v napadnutom uznesení uviedla, že možná až pravdepodobná kauzalita medzi podaním vakcíny a úmrtím poškodeného s poukazom

na smernicu WHO pre kauzalitu COVID-19 vakcín sama osebe nezakladá trestnú zodpovednosť konkrétneho zdravotníckeho pracovníka. Podľa názoru okresnej prokuratúry pri vakcinácii poškodeného boli dodržané všetky vtedajšie štandardné postupy, pričom je potrebné prihliadať na vtedajšie okolnosti a medicínske znalosti týkajúce sa vakcín a nie je možné na vtedajšie postupy aplikovať aktuálne vedecké poznatky. Podľa názoru okresnej prokuratúry v predmetnej veci nebolo identifikované žiadne konkrétne pochybenie zdravotníckeho personálu vo vzťahu k vakcinácii poškodeného a ani k poskytnutiu následnej zdravotnej starostlivosti – zdravotnícky personál sa nedopustil žiadneho konkrétneho konania, ktoré by bolo v rozhodnom čase zakázané, a ani sa nedopustil žiadneho opomenutia akéhokoľvek predpísaného postupu. Okresná prokuratúra zároveň poukázala na to, že argumentácia sťažovateľov bola predmetom konania a šetrenia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý nevyhodnotil postup zdravotníkov ako nesprávny, resp. neidentifikoval žiadne konkrétne pochybenie zo strany ošetrojúceho personálu, pričom v oznámení z 30. marca 2023 konštatoval, že zdravotná starostlivosť zo strany poskytovateľa zdravotnej starostlivosti bola poškodenému poskytnutá v súlade s relevantnými zákonnými ustanoveniami. Nadväzujúc na uvedené, okresná prokuratúra konštatovala, že je zrejmé, že v súvislosti s vedľajšími účinkami COVID-19 vakcín prebieha aj v súčasnosti vedecká diskusia, ktorej závery budú aplikovateľné do budúcnosti, avšak takúto výsostne odbornú diskusiu, resp. vedecké bádanie, nie je možno nahradiť, resp. viesť pomocou aplikácie trestného práva, ktoré je prostriedkom *ultima ratio*.

15. Pretože okresná prokuratúra sa v napadnutom uznesení stotožnila s napadnutým prvostupňovým uznesením povereného príslušníka, ústavný súd sa aj s týmto uznesením náležite oboznámil, pričom však ústavný súd na tomto mieste už nepovažoval za potrebné opakovať argumentáciu tohto uznesenia, keďže táto je sťažovateľom dobre známa.

16. V zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 136/2024, II. ÚS 429/2024) je prípustné, ak sa nadriadený orgán stotožní s dôvodmi uvedenými v individuálnom právnom akte inštančne subordinovanej verejno-mocenskej štruktúry a v podrobnostiach na nich odkáže. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti s uznesením povereného príslušníka (m. m. III. ÚS 397/2023), ústavný súd zistil, že orgány činné v trestnom konaní venovali podaniam sťažovateľov primeranú pozornosť, nezasiahli negatívne do podstaty ich práva na inú právnu ochranu, nezmarili jeho zmysel, a preto ho ani nemohli porušiť. Ústavný súd v uvedených nosných záveroch nezistil známky sťažovateľmi tvrdenej arbitrárnosti odôvodnenia, pretože ním nedošlo k odmietnutiu uplatnenia zákonom priznaných právomocí bez uvedenia konkrétneho dôvodu či k prijatiu neutržateľného záveru, ktorý by zjavne nevyplýval zo spisu.

17. Inak povedané, ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry (v spojení s napadnutým prvostupňovým uznesením povereného príslušníka, pozn.) konštatuje, že ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, pričom právne závery vyslovené okresnou prokuratúrou v napadnutom uznesení je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Okresná prokuratúra sa sťažnosťou sťažovateľov riadne zaoberala a svoje rozhodnutie dostatočne a logicky odôvodnila aj s uvedením konkrétnych dôvodov, pričom ho založila na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod nevyhovenia sťažnosti

sťažovateľov. Ústavný súd preto napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry považuje za legitímne a právne akceptovateľné. Okresná prokuratúra konala v medziach svojej právomoci, preskúmala podstatu argumentov sťažovateľov a (v spojení s napadnutým prvostupňovým uznesením povereného príslušníka, pozn.) predostrela svoje argumenty, ktoré ju viedli k záveru o nenaplnení znakov skutkovej podstaty predmetného trestného činu. Jej závery sa nejavia ako svojvoľné a neudržateľné, v dôsledku čoho ich teda nemožno považovať za arbitrárne. V tejto súvislosti ústavný súd akcentuje, že mu neprináleží hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť – dôvodnosť, resp. to, či sú alebo nie sú postačujúce na záver o nevyvodení trestnoprávnej zodpovednosti.

18. S prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti sťažovateľov ústavný súd dospel k záveru, že orgány činné v trestnom konaní sa trestným oznámením, ako aj sťažnosťou sťažovateľov riadne zaoberali, ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedali všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Na rozdiel od sťažovateľov ústavný súd nepovažuje ich závery ani za zjavne neodôvodnené. V tomto prípade ide zo strany sťažovateľov nanajvýš o bežnú polemiku so skutkovými a s právnymi závermi orgánov činných v trestnom konaní bez založenia pozitívnej ústavnoprávnej relevancie. Ani v súvislosti s interpretáciou a aplikáciou prípadnej právnej kvalifikácie predmetných skutkov, ani v procesnom postupe orgánov prípravného konania ústavný súd nezistil pochybenie signalizujúce neprípustný zásah do základného práva sťažovateľov.

19. Ústavný súd súhlasí s názorom okresnej prokuratúry, že trestným postihom nemožno nahrádzať inštitúty iných právnych odvetví. Len samotná skutočnosť, že určité konanie nezakladá skutkovú podstatu verejnoprávneho deliktu, sa nemôže upínať na porušenie ľudskoprávneho imperatívu efektívneho vyšetrovania. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní nadobudli rozumné a dôvodné presvedčenie o tom, že vec nemožno riešiť prostriedkami trestného práva, pretože konanie fyzických osôb nezakladá podozrenie zo spáchania trestného činu, úvahy o absencii vážneho záujmu orgánov prokuratúry zaoberať sa vecou s poukazom na subsidiárnu rolu trestného práva v systéme právnej regulácie sú vecne neopodstatnené. Opačný prístup dovedený do absurdity by mohol vo svojom výsledku ústiť k porušeniu zásady „niet trestného činu bez zákona (*nullum crimen sine lege*; I. ÚS 149/2025).

20. Skutočnosť, že trestné oznámenie sťažovateľov a následná sťažnosť sťažovateľov neboli vyhodnotené v súlade s predstavou sťažovateľov, nie je relevantným dôvodom na konštatovanie porušenia ich uvedených základných práv a slobôd. Názor sťažovateľov odlišný od toho, ktorý v tejto veci zaujala okresná prokuratúra, nemôže viesť k záveru, že napadnuté uznesenie je z ústavného hľadiska neakceptovateľné, prípadne neudržateľné, a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor okresnej prokuratúry svojím vlastným (III. ÚS 459/2021, II. ÚS 204/2025). Závery okresnej prokuratúry v spojení s odôvodnením napadnutého uznesenia povereného príslušníka ústavný súd považuje za vyhovujúce požiadavkám, ktoré čl. 46 ods. 1 ústavy kladie na typ aktuálne preskúmaného konania a rozhodnutia (uznesenia), a teda za ústavne akceptovateľné.

21. Vychádzajúc z uvedeného, možno zhrnúť, že orgány činné v trestnom konaní uviedli dostatočne presvedčivé dôvody na odmietnutie trestného oznámenia sťažovateľov. Orgány činné v trestnom konaní postupovali v súlade so svojimi kompetenciami a nimi prezentovaný názor ústavný súd hodnotí ako prijatý na základe racionálnej úvahy. Právne závery vyslovené v napadnutom uznesení

okresnej prokuratúry (posudzovanom v spojitosti s napadnutým uznesením povereného príslušníka) nie sú arbitrárne, extrémne nelogické ani sa neodchýlili od veci samej. Z tohto dôvodu ústavný súd nezistil dôvod, na ktorý by sa upínala nevyhnutnosť vykonania kasačného zásahu.

22. Ústavnému súdu je zrejmé, že sťažovatelia vyjadrujú nespokojnosť s tým, ako sa orgány činné v trestnom konaní vysporiadali s ich trestným oznámením, preto opätovne pripomína, že z ústavy, ako ani z dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní. Ak orgány činné v trestnom konaní, resp. súd po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľov, nemohli porušiť ich zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí oznamovateľ.

23. Ústavný súd už opakovane vyslovil, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľ'a trestného činu (sťažovateľov). Jednotlivec, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, zároveň nemá ani ústavou alebo dohovorom zaručené právo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili ním prezentovaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

24. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľmi napadnutým uznesením okresnej prokuratúry na jednej strane a obsahom tohto základného práva na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

B. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 2 a čl. 8 dohovoru a základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 40 ústavy:

25. Sťažovatelia zároveň tvrdia, že napadnutým uznesením okresnej prokuratúry boli porušené aj ich práva podľa čl. 2 a čl. 8 dohovoru a základné práva podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 40 ústavy, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia svoju argumentáciu o tomto porušení odvodzujú od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu tohto základného práva, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu ich práv podľa čl. 2 a čl. 8 dohovoru, ako ani základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 40 ústavy.

26. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práv podľa čl. 2 a čl. 8 dohovoru a základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 40 ústavy napadnutým uznesením okresnej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v ich ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu